

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

เนื่องจากสื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการที่จะเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชนในรูปแบบต่างๆ เช่น ในรูปแบบหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ประกอบกับปัจจุบันอุปกรณ์ที่ใช้ในการสื่อสารหรือเผยแพร่มีการพัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการนำเสนอข่าวสารสู่ประชาชน ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยสื่อมวลชนมีเสรีภาพที่จะเสนอข่าวสาร หรือแสดงความคิดเห็นตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพให้แก่ประชาชนได้อย่างเต็มที่ โดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 35 ได้ให้การรับรองไว้ ถึงกระนั้นสื่อไม่มีสิทธิที่จะนำเสนอข่าวสารหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ กล่าวคือห้ามมิให้สื่อละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคล ซึ่งสิทธิส่วนบุคคลนั้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 ได้ให้การรับรองคุ้มครองไว้โดยให้บุคคลมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว ซึ่งห้ามมิให้ผู้ใดกระทำความผิดดังกล่าวกว่า ปัจจุบันพบว่าสื่อมวลชนมีการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวบุคคลแต่ยังไม่มียุติการกลางที่จะเข้ามากำกับดูแลและควบคุมสื่อไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ถึงแม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 40 ได้บัญญัติถึงมาตรการการเยียวยาในกรณีที่ผู้ถูกนำเสนอว่าถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้สภาวิชาชีพของสื่อมวลชนเป็นผู้พิจารณาและมีมาตรการในการควบคุมสื่อมวลชนให้ทำการแก้ไขข่าวที่เป็นการละเมิดก็ตาม แต่ในปัจจุบันตามกฎหมายไทยยังไม่มีสภาวิชาชีพที่เป็นองค์กรกลางที่มีคณะกรรมการบังคับใช้และควบคุม ตรวจสอบการทำงานของสื่อมวลชน เป็นผลให้ผู้เสียหายที่ถูกสื่อมวลชนนำเสนอว่าอันเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย และยังไม่มีการลงโทษที่มีประสิทธิภาพ ผู้เสียหายส่วนใหญ่จึงจำเป็นต้องใช้สิทธิในทางศาลในการฟ้องคดีแพ่งและคดีอาญาเพื่อให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งมีประเด็นหลัก 4 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 จากการศึกษาที่ได้ศึกษาในประเด็นปัญหาในการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของสื่อ ปัญหาในการควบคุมสื่อเพื่อไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการร้องเรียนสื่อมวลชน ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของสื่อ โดยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและความหมายของสื่อมวลชน การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ผู้วิจัยพบว่า การนำเสนอข่าวสารของสื่อมวลชนมีวิวัฒนาการจากการนำเสนอข่าวที่มีการกลั่นกรองข้อมูลข่าวสารโดยรัฐก่อนที่จะเผยแพร่สู่สาธารณะ เป็นประเด็นที่ทำให้สื่อมวลชนแขนงต่างๆ เรียกร้องถึงเสรีภาพในการนำเสนอข่าวสารในการเผยแพร่ต่อประชาชน เพื่อให้ประชาชนทราบถึงข่าวสารที่แท้จริงปราศจากการบิดเบือนโดยรัฐ ประเทศไทยมีการกล่าวถึงเสรีภาพในการนำเสนอข่าวสารของสื่อมวลชนไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตั้งแต่ พ.ศ.2540 จนถึงฉบับปัจจุบัน พ.ศ.2560 โดยรัฐธรรมนูญให้การรับรองสิทธิ เสรีภาพในการนำเสนอข่าวสารของสื่อมวลชน แต่ไม่มีมาตรการในการป้องปรามสื่อมวลชนทำให้ปัจจุบันสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ที่ถูกนำเสนอ ปัจจุบันกฎหมายไทยมีมาตรการในการเยียวยาผู้ถูกนำเสนอข่าวที่ถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 โดยเป็นการมอบหมายให้วิชาชีพดำเนินการ แต่ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวรวมทั้งในกฎหมายฉบับอื่นๆ ยังไม่มีการบัญญัติเรื่องจัดตั้งสภาวิชาชีพสื่อมวลชนที่เป็นองค์กรกลางของสื่อมวลชนทุกประเภท ที่จะทำหน้าที่ในการรับเรื่องร้องเรียนและดำเนินการป้องปรามสื่อมวลชน ในการนำเสนอข่าวที่เป็นการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคล

ประเด็นที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ากฎหมายของประเทศ ประเทศอังกฤษ ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เกี่ยวเรื่องมาตรการควบคุมสื่อมวลชนโดยแต่ละประเทศมีมาตรการที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

ประเทศญี่ปุ่น จะมีกระทรวงกิจการภายในและการสื่อสาร ชื่อว่า The Ministry of Internal Affairs and Communications (MIC) ซึ่งทำหน้าที่ในการดูแลกิจการแพร่ภาพและกระจายเสียงทั้งหมด ในกรณีที่สื่อมวลชนได้ทำการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล จะมีองค์กรที่เข้ามากำกับดูแล คือ องค์กรจริยธรรมด้านการแพร่ภาพกระจายเสียงและการปรับปรุงรายการ คือ The Broadcasting Ethics and Program Improvement Organization (BPO) มีกรอบในการกำกับดูแลเนื้อหารายการที่สอดคล้องกับบทบาทของสื่อตามที่ กฎหมายกำหนด โดย BPO แต่งตั้งคณะกรรมการที่มีความเชี่ยวชาญ ซึ่งนำบทบัญญัติในกฎหมายมาประกอบการพิจารณาและถือว่ามิบทลงโทษอยู่ แต่ BPO ก็ไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางกฎหมายในการลงโทษผู้ประกอบการและไม่มีอำนาจที่จะระบุว่าสถานีโทรทัศน์จะต้องแก้ไข อย่างไร เพียงแต่แจ้งให้สถานีโทรทัศน์ทราบและประกาศต่อสาธารณะว่าเกิดความผิดพลาดในการนำเสนอข่าวสาร

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีสภาแห่งการกระจายเสียง (Rundfunkrat) เป็นองค์กรที่มีหน้าที่ในการป้องปรามสื่อมวลชนไม่ให้ทำการละเมิด อีกทั้ง สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ยังมีกฎหมายที่ระบุไว้ชัดเจนกรณีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เช่น กฎหมาย Recht am eigenen Bild หรือ Bildnisrecht เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิในความเป็นส่วนตัว กฎหมาย Kunsturhebergesetz (KUG) ซึ่งเป็นกฎหมายว่าด้วยเรื่องลิขสิทธิ์ในการใช้ภาพ เป็นต้น

สหรัฐอเมริกา มีองค์กรที่อิสระที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ คือ Federal Communications Commission (FCC) หรือ คณะกรรมการกลางกำกับดูแลกิจการสื่อสารของประเทศสหรัฐอเมริกา ทำหน้าที่เป็นองค์กรกลางในการกำกับดูแลกิจการสื่อสารของประเทศ

ประเทศอังกฤษ มี Office of Communications (Ofcom) ซึ่งเป็นองค์กรอิสระของรัฐที่ทำหน้าที่กำกับดูแลโครงสร้างพื้นฐานและเนื้อหาของสื่อทั้งหมด โดยองค์กรดังกล่าวได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย Office of Communications Act 2002 และใช้อำนาจกำกับดูแลภายใต้กฎหมาย The UK Communications Act 2003 เป็นหลัก

จากการศึกษาหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับสื่อมวลชนในประเทศต่างๆ ผู้วิจัยพบว่าประเทศไทยยังไม่มีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสื่อมวลชน ในกรณีที่สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการคุ้มครองผู้ถูกนำเสนอข่าว จะมีความแตกต่างจากประเทศประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี โดยทั้งสี่ประเทศจะมีหน่วยงานที่คุ้มครองประชาชน โดยมีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่ในการควบคุมสื่อมวลชนของตนเอง

ประเด็นที่ 3 มาตรการในการร้องเรียน ในกรณีที่สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าในหลักกฎหมายของต่างประเทศในบทที่ 3 ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ผู้วิจัยพบว่าแต่ละประเทศมีมาตรการในการร้องเรียนที่แตกต่างกันออกไป สรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเทศอังกฤษ การรับเรื่องร้องเรียน Office of Communications (Ofcom) ต้องสนับสนุนให้มีการร้องเรียน โดยตรงผ่านหน่วยรับเรื่องร้องเรียนของสถานีโทรทัศน์ก่อน เนื่องจากเป็นกระบวนการที่สามารถแก้ไขเรื่องร้องเรียนได้รวดเร็ว หากผู้ร้องเรียนไม่พอใจผลตอบรับของสถานีโทรทัศน์หรือไม่ได้รับคำชี้แจง ผู้ร้องเรียนก็สามารถส่งเรื่องร้องเรียนต่อมาที่ Ofcom โดยระบุรายละเอียดข้อร้องเรียน และรายละเอียดของผู้ร้องเรียน

ประเทศญี่ปุ่น องค์กรจริยธรรมด้านการแพร่ภาพกระจายเสียงและการปรับปรุงรายการ The Broadcasting Ethics and Program Improvement Organization (BPO) มีการจัดการข้อร้องเรียนได้แก่ มีช่องทางการรับเรื่องร้องเรียน การรับเรื่อง ร้องเรียน กระบวนการไต่ถ้อย และพิจารณาเรื่องร้องเรียน วินิจฉัยข้อร้องเรียน ในการพิจารณาข้อร้องเรียน BPO แต่งตั้งคณะกรรมการที่มีความ

ผู้เชี่ยวชาญ โดยนำบทบัญญัติในกฎหมายมาประกอบ การพิจารณาและถือว่ามิบทลงโทษอยู่ในพระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

สหรัฐอเมริกา การรับเรื่องร้องเรียน Federal Communications Commission (FCC) หรือคณะกรรมการกลางกำกับดูแลกิจการสื่อสารของประเทศสหรัฐอเมริกา ให้มีการร้องเรียนโดยตรงผ่านหน่วยรับเรื่องร้องเรียนของสถานีโทรทัศน์ก่อน หากไม่พอใจผลตอบรับของสถานีหรือไม่ได้รับคำชี้แจง ผู้ร้องเรียนก็สามารถส่งเรื่องร้องเรียนต่อมาที่ FCC วิธีการร้องเรียนสามารถทำได้ทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยการร้องเรียนแบบไม่เป็นทางการ เป็นกระบวนการที่ไม่ซับซ้อนทางกฎหมาย ไม่มีการยื่นเอกสารและผู้เรียกร้องไม่ต้องปรากฏตัวต่อ FCC

ในขณะที่การร้องเรียนอย่างเป็นทางการ ผู้ร้องเรียนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายการยื่นคำร้อง ต้องผ่านกระบวนการทางการที่คล้ายกับกระบวนการในชั้นศาล และต้องปรากฏตัวเพื่อให้ข้อมูลกับ FCC การร้องเรียนอย่างเป็นทางการส่วนใหญ่จะมีทนายหรือผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายสื่อสารเป็นตัวแทนให้กับผู้ร้องเรียน

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี จะร้องเรียนผ่านคณะกรรมการ สภาแห่งการกระจายเสียง (Rundfunkrat) โดยเป็นคณะกรรมการอิสระ กล่าวคือการร้องเรียนใดๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อหาจะต้องดำเนินการผ่านคณะกรรมการ หลังจากนั้นคณะกรรมการจะส่งต่อไปยังผู้อำนวยการฝ่ายการร้องเรียน ซึ่งจะทำหน้าที่ในการออกคำสั่ง โดยพิจารณาตามหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมาย Kunsturhebergesetz (KUG) ซึ่งเป็นกฎหมายว่าด้วยเรื่องลิขสิทธิ์ในการใช้ภาพ เป็นต้น โดยจะให้โอกาสผู้นำเสนอข่าวสารที่จะรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ หน่วยงานที่กำกับดูแลเรื่องร้องเรียนต้องแจ้งทราบความคืบหน้าและผลของการร้องเรียนรวมทั้งขั้นตอนในการพิจารณาให้ผู้ร้องเรียนทราบ

โดยสรุปในต่างประเทศ จะมีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่รับเรื่องร้องเรียนของประชาชนที่ถูกสื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยได้กำหนดขั้นตอนและมาตรการในการบังคับใช้ข้อบังคับแก่สื่อไว้ชัดเจน โดยเฉพาะ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา คือ ให้มีการร้องเรียนโดยตรงผ่านหน่วยรับเรื่องร้องเรียนของสถานีโทรทัศน์ก่อน หากไม่พอใจผลตอบรับของสถานีหรือไม่ได้รับคำชี้แจง ผู้ร้องเรียนก็สามารถส่งเรื่องร้องเรียนต่อมาที่องค์กรกลาง ในส่วนของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ร้องเรียนผ่านคณะกรรมการ สภาแห่งการกระจายเสียง (Rundfunkrat) โดยเป็นคณะกรรมการ ซึ่งต่างกับประเทศไทยถึงเพราะพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 จะมีมาตรการในการดูแลตนเองของสื่อมวลชน แต่สื่อมวลชนยังไม่มีสภาวิชาชีพที่เป็น องค์กรกลางที่จะทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการในการควบคุมสื่อมวลชน ให้นำเสนอข่าว

โดยยึดต่อหลักจรรยาบรรณ ทำให้การนำเสนอข่าวในปัจจุบันมีการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคล ส่งผลให้การคุ้มครองสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคลของประชาชนขาดประสิทธิภาพ

ประเด็นที่ 4 เรื่องมาตรการพิจารณาเรื่องร้องเรียน และการลงโทษสื่อมวลชนในการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล จากการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยพบว่าการพิจารณาเรื่องร้องเรียน และการลงโทษสื่อมวลชนในการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ในแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

การร้องเรียนที่เกี่ยวกับเนื้อหาจะต้องดำเนินการผ่านคณะกรรมการกระจายเสียง (Rundfunkrat) หลังจากนั้นคณะกรรมการจะส่งต่อไปยังผู้อำนวยการฝ่ายการร้องเรียน ซึ่งจะทำหน้าที่ในการออกคำสั่ง โดยพิจารณาตามหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยจะให้โอกาสผู้นำเสนอข่าวสารที่จะรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ หน่วยงานที่กำกับดูแลเรื่องร้องเรียนต้องแจ้งทราบความคืบหน้าและผลของการร้องเรียนรวมทั้งขั้นตอนในการพิจารณาให้ผู้ร้องเรียนทราบ สำหรับสิทธิในการได้รับค่าชดเชย ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ได้รับความเสียหาย มีสิทธิจะได้รับค่าชดเชยจากผู้ทำการละเมิดหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้จ่ายค่าชดเชยแล้วสามารถไล่เบียดเอาจากผู้ทำการละเมิดได้ สำหรับการใช้สิทธิทางศาล ผู้ที่ได้รับความเสียหายมีอำนาจที่จะใช้สิทธิทางศาลได้เช่นเดียวกัน

ประเทศญี่ปุ่น องค์กรจริยธรรมด้านการแพร่ภาพกระจายเสียงและการปรับปรุงรายการ The Broadcasting Ethics and Program Improvement Organization (BPO) ไม่มีอำนาจทางกฎหมายในการที่จะลงโทษผู้ประกอบการและไม่มีอำนาจที่จะระบุว่าสถานีโทรทัศน์จะต้องแก้ไข อย่างไรก็ตามเพียงแต่สามารถแจ้งให้สถานีโทรทัศน์ทราบและประกาศต่อสาธารณะว่าเกิดความผิดพลาดขึ้น โดยทางสถานีโทรทัศน์จะต้องตัดสินใจเองในเรื่องแนวทางแก้ไข และชี้แจงต่อสาธารณะว่าจะแก้ไขอย่างไร กลไกในการกำกับดูแลที่จะทำให้ภาครัฐและประชาชนเห็นว่าผู้ประกอบการ โทรทัศน์สามารถกำกับดูแลตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สหรัฐอเมริกา เมื่อ Federal Communications Commission (FCC) ได้รับเรื่องร้องทุกข์ผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ โทรสาร ไปรษณีย์ หรือช่องทางอื่นใด เจ้าหน้าที่ FCC จะบันทึกไว้ในฐานข้อมูลเพื่อช่วยให้ง่ายต่อการติดตามเรื่องร้องเรียนได้อย่างต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่จะทำการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนเบื้องต้นว่ามีแนวโน้มที่จะละเมิดกฎหมายในการเผยแพร่เนื้อหาหรือไม่ก่อนที่จะเริ่มกระบวนการสอบสวน

สอบสวนเรื่องร้องเรียน เมื่อเริ่มการสอบสวนเจ้าหน้าที่ FCC มีอำนาจส่งจดหมายสอบถามไปยังสถานี เพื่อให้สถานียืนยันหรือปฏิเสธข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน และมีอำนาจสั่งให้สถานีส่งสำเนาเทปรายการมาให้ FCC กรณีเรื่องร้องเรียนไม่ได้ให้รายละเอียดที่เพียงพอ เจ้าหน้าที่

FCC อาจส่งจดหมายปฏิเสธไปยังผู้ร้องเรียน ผู้ร้องเรียนสามารถเลือกที่จะอุทธรณ์ให้มีการพิจารณาใหม่หรืออาจส่งคำร้องแบบเป็นทางการให้มีการทบทวนไปยังคณะกรรมการก็ได้

การเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมถือเป็นความผิดตามกฎหมาย federal law หาก FCC ตัดสินว่าเนื้อหาที่ถูกร้องเรียนมีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย ก็จะออกหนังสือเตือนการกระทำผิด โดยระบุรายละเอียดว่าได้มีการละเมิดกฎหมายหรือหลักปฏิบัติ FCC จะเปิดโอกาสให้บริษัทที่ถูกกล่าวหาให้ข้อมูลกลับมาซึ่ง FCC อาจพิจารณาว่าข้อมูลที่ได้รับจากบริษัทสมเหตุสมผลและทำให้เชื่อว่าไม่ได้มีการละเมิดขึ้น หรือ FCC จะยืนยันคำตัดสินเบื้องต้นและออกคำสั่งลงโทษก็ได้

ประเทศอังกฤษจะมีการประเมินข้อร้องเรียนเบื้องต้น หากมีความจำเป็น Office of Communications (Ofcom) จะติดต่อผู้ร้องเรียนขอข้อมูลเพิ่มเติม และมีอำนาจเรียกขอเทปรายการจากสถานีโทรทัศน์ ในขั้นตอนนี้จะยังไม่รับคำชี้แจงจากสถานีโทรทัศน์ หากเห็นว่าเรื่องนี้ประเด็นต้องสอบสวนตอบ จะรับเรื่องเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

สอบสวนเรื่องร้องเรียน ระหว่างการสอบสวนบุคคลหรือหน่วยงานที่คิดว่าได้รับผลกระทบสามารถขอเข้าร่วมในการสอบสวนได้ และ Ofcom สามารถแจ้งให้สถานีโทรทัศน์ชี้แจงหรือตอบกลับเป็นหนังสือก็ได้ เมื่อพิจารณาคำชี้แจงทั้งหมดแล้วหากเห็นว่าไม่มีการละเมิด Ofcom จะแจ้งให้ผู้ร้องเรียนและสถานีโทรทัศน์ทราบ เรื่องร้องเรียนนั้นก็ถือว่ายุติ แต่ผู้ร้องเรียนสามารถยื่นคำร้องให้มีการพิจารณาผลตัดสินใหม่ได้ หาก Ofcom พิจารณาแล้วเห็นว่าได้มีการทำละเมิดจริง ต้องร่างคำตัดสินเป็นลายลักษณ์อักษร และตีพิมพ์ใน Broadcast Bulletin โดยสถานีโทรทัศน์จะได้รับแจ้งคำตัดสินก่อน หากสถานีโทรทัศน์รับดำเนินการแก้ไข Ofcom อาจพิจารณาไม่บันทึกการกระทำละเมิดนั้น และตัดสินว่าเรื่องได้รับการแก้ไขแล้ว

การทบทวนคำตัดสิน ผู้ร้องเรียนหรือสถานีโทรทัศน์สามารถร้องขอให้มีการทบทวนคำตัดสินได้ภายใน 10 วัน หาก Ofcom เห็นว่าคำตัดสินมีความผิดพลาดหรือการทบทวนคำตัดสินมีความเป็นไปได้ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงคำตัดสิน หรือมีเหตุผลจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนคำตัดสิน ซึ่งการทบทวนคำตัดสินจะเป็นอำนาจของคณะกรรมการทบทวนคำตัดสิน Broadcasting Review Committee เมื่อมีคำตัดสินไม่ถือว่าคำตัดสินเป็นที่สุด โดยผู้ที่ไม่พอใจในคำตัดสินยังสามารถใช้สิทธิฟ้องร้องทางศาลได้ แม้ Ofcom มีอำนาจสั่งโทษตามกฎหมาย แต่ Ofcom จะไม่ดำเนินการลงโทษจนกว่าจะได้พยานหลักฐานที่ชัดเจน

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี การร้องเรียนเนื้อหาในการเผยแพร่ข่าวสารส่วนใหญ่จะเป็นการร้องเรียนผ่านคณะกรรมการ ที่เกี่ยวกับเนื้อหาจะต้องดำเนินการผ่านคณะกรรมการ หลังจากนั้นคณะกรรมการจะส่งต่อไปยังผู้อำนวยการฝ่ายการร้องเรียน ซึ่งจะทำหน้าที่ในการออกคำสั่ง โดยพิจารณาตามหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยจะให้โอกาสผู้นำเสนอข่าวสารที่จะรวบรวมข้อมูล

เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ หน่วยงานที่กำกับดูแลเรื่องร้องเรียนต้องแจ้งทราบ ความคืบหน้าและผลของการร้องเรียนรวมทั้งขั้นตอนในการพิจารณาให้ผู้ร้องเรียนทราบ สำหรับ สิทธิในการได้รับค่าชดเชย ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ได้รับความเสียหาย มีสิทธิ์จะได้รับค่าชดเชย จากผู้ที่ทำการละเมิดหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้จ่ายค่าชดเชยแล้ว สามารถไต่เบียดเอาจากผู้ทำการละเมิดได้ สำหรับการนำใช้สิทธิ์ทางศาลผู้ที่ได้รับความเสียหายมี อำนาจที่จะใช้สิทธิ์ทางศาลได้ นอกจากนี้สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ยังมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ แพร่ภาพและวิดีโอที่มีการนำเสนอเกี่ยวกับบุคคล ไม่ว่าจะเป็น กฎหมาย Recht am eigenen Bild หรือ Bildnisrecht เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิในความเป็นส่วนตัว หรือสิทธิส่วนบุคคลที่ เกี่ยวข้องกับรูปภาพและวิดีโอ หรือ กฎหมาย Kunsturhebergesetz (KUG) ซึ่งเป็นกฎหมายว่าด้วย เรื่องลิขสิทธิ์ในการใช้ภาพ โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 22 และมาตรา 23 โดยมาตรา 23 มีใจความ สำคัญว่า การเผยแพร่ภาพส่วนบุคคลซึ่งหมายถึงภาพใบหน้าหรือภาพที่สามารถระบุตัวตนของ บุคคลได้ จะต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้นๆก่อน ซึ่งใช้บังคับรวมถึงบุคคลที่เสียชีวิตแล้ว ด้วยเช่นกัน โดยกำหนดไว้ว่าในระยะเวลา 10 ปีหลังจากเสียชีวิต หากต้องการเผยแพร่ภาพจะต้อง ได้รับความยินยอมจากครอบครัวของผู้เสียชีวิตก่อน

สรุปได้ว่า ประเทศประเทศอังกฤษ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและสหรัฐอเมริกา มีมาตรการในการพิจารณาและมีการลงโทษคล้ายกัน โดยสหรัฐอเมริกามีโทษจะแตกต่างกับ ประเทศอื่นตรงที่จะมีโทษจำคุกผู้ทำละเมิด

ในส่วนของประเทศประเทศญี่ปุ่น คณะกรรมการจะไม่มีอำนาจที่จะลงโทษผู้ประกอบการ และไม่มีอำนาจที่จะระบุว่าสถานีโทรทัศน์จะต้องแก้ไข อย่างไร เพียงแต่สามารถแจ้งให้ สถานีโทรทัศน์ทราบและประกาศต่อสาธารณะว่าเกิดความผิดพลาดเท่านั้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาพบว่ามาตรการในการป้องปรามผู้ประกอบการวิชาชีพ สื่อมวลชนในการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล พบว่าประเทศไทยมีปัญหาในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาในการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของสื่อ

ปัจจุบันสื่อมวลชนแสวงหาข่าวและการนำเสนอข่าวสาร ได้เสรีปราศจากการแทรกแซง จากรัฐอันเป็นผลมาจากการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 มาตรา 35 ทำให้ สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยปราศจากสภาวิชาชีพที่เป็นองค์กรกลางที่จะทำหน้าที่ในการ ป้องปรามไม่ให้สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

(2) ปัญหาในการควบคุมสื่อเพื่อไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

ถึงแม้จะมีพระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 40 ซึ่งเป็นเรื่องมาตรการในการดำเนินการในกรณีที่สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนตัว โดยมอบหมายให้

คณะกรรมการของวิชาชีพ เป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง รวมถึงดำเนินการเยียวยาผู้เสียหาย แล้วสรุปผลการดำเนินการ ส่งให้ กสทช. แต่ปัญหาคือ ปัจจุบันยังไม่มีสภาวิชาชีพที่เป็นองค์กรกลาง ในการควบคุมสื่อมวลชนทุกแขนงให้อยู่ภายใต้การควบคุมของสภาวิชาชีพ ทำให้การควบคุมดูแล รวมทั้งการดำเนินการในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคลขาดประสิทธิภาพ

(3) ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการร้องเรียน

ประเทศไทยมีมาตรการในการควบคุมสื่อมวลชน โดยผู้ได้รับความเสียหายจากการที่ตน ถูกนำเสนอข่าวอันมีเนื้อหาเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจะต้องทำการร้องเรียนต่อคณะกรรมการ วิชาชีพของสื่ออื่นๆ แต่ผู้วิจัยพบว่าปัจจุบันยังไม่มีวิชาชีพที่เป็นองค์กรกลางทำให้ผู้ได้รับความเสียหายจากการถูกนำเสนอข่าวอันเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทำให้ผู้เสียหายจำต้องใช้สิทธิ ในทางศาลเพียงทางเดียวก่อให้เกิดภาระในค่าใช้จ่าย และเกิดความยุ่งยากแก่ผู้เสียหาย

(4) ปัญหาความรับผิดชอบในกรณีที่สื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

ปัจจุบันผู้เสียหายที่ถูกสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารอันเป็นลักษณะที่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ผู้เสียหายมักใช้สิทธิในทางศาลอย่างเดียว ไม่ว่าจะเป็นคดีอาญาหรือคดีแพ่ง เพราะผู้เสียหาย ไม่ทราบว่าจะต้องดำเนินการร้องเรียนต่อคณะกรรมการใดที่มีหน้าที่ในการควบคุมสื่อและความรับผิดชอบในกรณีที่มีสื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคลยังไม่มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจน จึงทำให้บทลงโทษ หรือมาตรฐานในการลงโทษสื่อขาดความเป็นรูปธรรม และไม่มีหลักการลงโทษที่ชัดเจนแน่นอน

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรมีการจัดตั้งองค์กรกลางเป็นสภาวิชาชีพ สื่อมวลชนซึ่งจะต้องให้ผู้ปฏิบัติทำหน้าที่ในสื่อมวลชนแขนงต่างๆเข้าร่วมเป็นสมาชิก โดยสภา วิชาชีพสื่อมวลชนจะมีหน้าที่กำกับดูแลสื่อมวลชนมิให้ละเมิดต่อกฎหมายและจรรยาบรรณวิชาชีพ โดยให้สภาวิชาชีพมีคณะกรรมการตามที่พระราชบัญญัติประกอบกิจการวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2551 โดยสภาวิชาชีพจะต้องเป็นองค์กรกลางในการที่จะพิจารณาเรื่องร้องเรียนของผู้ที่ถูกนำเสนอข่าวอัน เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งต้องมีการตรวจสอบตามขั้นตอน เพื่อเป็นมาตรฐานในการ ปฏิบัติงานของคณะกรรมการของสภาวิชาชีพ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทาง 2 ประการ โดยมี ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ประกาศที่ 1 แนวทางการป้อนปราชญ์

1. ขั้นตอนการพิจารณาเรื่องร้องเรียน

การรับเรื่องร้องเรียนต่อคณะกรรมการสภาวิชาชีพสื่อมวลชน ต้องสนับสนุนให้มีการร้องเรียนโดยตรงผ่านหน่วยรับเรื่องร้องเรียนของสถานีโทรทัศน์ก่อน เนื่องจากเป็นกระบวนการที่สามารถแก้ไขเรื่องร้องเรียนได้รวดเร็ว หากผู้ร้องเรียนไม่พอใจผลตอบรับของสถานีโทรทัศน์หรือไม่ได้รับคำชี้แจง ผู้ร้องเรียนก็สามารถส่งเรื่องร้องเรียนต่อมาที่ สภาวิชาชีพฯ โดยระบุรายละเอียดข้อร้องเรียน รายละเอียดผู้ร้องเรียน โดยส่งข้อร้องเรียนได้ 3 ช่องทาง ได้แก่ ผ่านเว็บไซต์ ไปรษณีย์ และข้อความผ่านทางเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์) ข้อร้องเรียนด้านเนื้อหารายการนั้น สภาวิชาชีพฯ อาจจะรับพิจารณาเฉพาะรายการที่ออกอากาศไปแล้วเท่านั้น สำหรับรายการที่ยังไม่ออกอากาศผู้ได้รับความเสียหายต้องร้องเรียนไปยังสถานีโทรทัศน์หรือผู้ผลิตรายการโดยตรง นอกจากนี้ สภาวิชาชีพฯ จะไม่รับพิจารณาเรื่องผังรายการผู้ได้รับความเสียหายต้องเสนอความเห็นไปยังสถานีโทรทัศน์โดยตรง

2. ขั้นตอนการพิจารณาเรื่องร้องเรียน

2.1 ให้มีการประเมินข้อร้องเรียนเบื้องต้น หากจำเป็น คณะกรรมการวิชาชีพสื่อมวลชนจะติดต่อผู้ร้องเรียนขอข้อมูลเพิ่มเติม และมีอำนาจเรียกขอเทปรายการจากสถานีโทรทัศน์ ในขั้นตอนนี้จะยังไม่รับคำชี้แจงจากสถานีโทรทัศน์ หากเห็นว่าเรื่องนี้ประเด็นต้องสอบสวนตอบ จะรับเรื่องเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

2.2 ให้มีการสอบสวนเรื่องร้องเรียน โดยระหว่างการสอบสวนบุคคลหรือหน่วยงานที่คิดว่าได้รับผลกระทบสามารถขอเข้าร่วมในการสอบสวนได้ และให้สภาวิชาชีพฯ มีอำนาจแจ้งให้สถานีโทรทัศน์ชี้แจงหรือตอบกลับเป็นหนังสือก็ได้ เมื่อพิจารณาคำชี้แจงทั้งหมดแล้วหากเห็นว่าไม่มีการละเมิด ให้สภาวิชาชีพฯ แจ้งให้ผู้ร้องเรียนและสถานีโทรทัศน์ทราบ เรื่องร้องเรียนนั้นก็ถือว่ายุติ แต่ผู้ร้องเรียนสามารถยื่นคำร้องให้มีการพิจารณาผลตัดสินใหม่ได้ หากพิจารณาแล้วเห็นว่าได้มีการทำละเมิดจริง ให้สภาวิชาชีพฯ ร่างคำตัดสินเป็นลายลักษณ์อักษร โดยสถานีโทรทัศน์จะได้รับแจ้งคำตัดสินก่อน หากสถานีโทรทัศน์รับดำเนินการแก้ไข สภาวิชาชีพฯ อาจพิจารณาไม่บันทึกการกระทำละเมิดนั้น และตัดสินว่าเรื่องได้รับการแก้ไขแล้ว

2.3 ผู้ร้องเรียนหรือสถานีโทรทัศน์สามารถร้องขอให้มีการทบทวนคำตัดสินได้ภายใน 10 วัน หาก สภาวิชาชีพฯ เห็นว่าคำตัดสินมีความผิดพลาดหรือการทบทวนคำตัดสินมีความเป็นไปได้ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงคำตัดสิน หรือมีเหตุผลจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนคำตัดสิน ซึ่งการทบทวนคำตัดสินจะเป็นอำนาจของคณะกรรมการทบทวนคำตัดสิน คณะกรรมการทบทวนคำ

ตัดสินเป็นอิสระจากสมาชิก เมื่อมีคำตัดสินไม่ถือว่าคำตัดสินเป็นที่สุด ผู้ที่ไม่พอใจคำตัดสินยังสามารถใช้สิทธิฟ้องร้องต่อศาลได้

2.4 ให้สภาวิชาชีพมีอำนาจสั่งโทษตามกฎหมาย แต่ สภาวิชาชีพ จะไม่ดำเนินการลงโทษไม่ได้จนกว่าจะปรากฏพยานหลักฐานที่ชัดเจน และสถานีโทรทัศน์ได้มีโอกาสชี้แจงเหตุผลและขั้นตอนในการพิจารณามีกระบวนการที่เคร่งครัดเป็นไปตามแนวทางขององค์กร กรณีที่มีการตัดสินว่าเป็นการละเมิดเงื่อนไขข้อบังคับและสมควรแก่การพิจารณาให้มีการลงโทษกับสถานีโทรทัศน์ ผู้วิจัยเสนอให้มีการบัญญัติบทลงโทษเพื่อให้สภาวิชาชีพสภาวิชาชีพลงโทษได้ดังนี้

1. สั่งไม่ให้เผยแพร่รายการซ้ำอีก
2. ออกคำสั่งไม่ให้เผยแพร่รายการซ้ำอีก
3. ออกสั่งให้มีการแก้ไขหรือออกอากาศแถลงการณ์เพื่อชี้แจงตามที่ สภาวิชาชีพกำหนด
4. ลงโทษปรับ โดยอัตราค่าปรับขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำละเมิด ประกอบกับระยะเวลาในการเผยแพร่ข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลนั้น
5. ลดระยะเวลาของใบอนุญาต
6. ยกเลิกใบอนุญาต

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการแพร่ภาพและวิดีโอที่มีการนำเสนอเกี่ยวกับบุคคล เพื่อให้ครอบคลุมต่อการคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนบุคคลตามแนวทางของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีที่มีกฎหมายคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพและวิดีโอ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวให้มนุษย์ทุกคนมีสิทธิในการตัดสินใจและสามารถกำหนดว่าต้องการเผยแพร่ หรือไม่เผยแพร่ภาพของตนในที่สาธารณะ โดยเนื้อหาของกฎหมายนี้จะบัญญัติไว้เพื่อป้องกันสิทธิส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้นๆ และการเผยแพร่ภาพส่วนบุคคลซึ่งหมายถึงภาพใบหน้าหรือภาพที่สามารถระบุตัวตนของบุคคลได้ จะต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้นๆก่อน ซึ่งใช้บังคับรวมถึงบุคคลที่เสียชีวิตแล้วด้วยเช่นกัน โดยกำหนดไว้ว่าในระยะเวลา 10 ปีหลังจากเสียชีวิต หากต้องการเผยแพร่ภาพจะต้องได้รับความยินยอมจากครอบครัวของผู้เสียชีวิตก่อน

ประการที่ 2 ร่างพระราชบัญญัติการป้องปรามสื่อมวลชนไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล พุทธศักราช

ทั้งนี้ผู้วิจัยยังขอเสนอให้มีการร่างพระราชบัญญัติขึ้นเพื่อเป็นหลักมาตรฐานในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลและเพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการป้องปรามสื่อมวลชนไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลอย่างชัดเจน โดยให้ชื่อว่า

พระราชบัญญัติการป้องกันสื่อมวลชนไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล พุทธศักราช ... โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

มาตรา... ให้มีสภาวิชาชีพสื่อมวลชน คณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการวิชาชีพสื่อมวลชน" ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์ และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขาธิการคณะกรรมการวิชาชีพสื่อมวลชน เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา... ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยวิชาชีพสื่อมวลชนเห็นว่าควรนำเสนอข่าวสารอาจกระทบถึงสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคล ให้คณะกรรมการว่าด้วยสื่อมวลชนมีอำนาจออกคำสั่งดังนี้

- (1) จำกัดการเผยแพร่ข่าวสารนั้น
- (2) ห้ามนำเสนอข่าวสารนั้น
- (3) แก้ไขการเผยแพร่หรือวิธีการนำเสนอข่าวสารนั้น
- (4) ให้นำเสนอข่าวเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของประชาชนที่อาจเกิดขึ้นแล้ว ตามหลักเกณฑ์

และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยวิชาชีพสื่อมวลชนกำหนด โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการนำเสนอข่าวสารประกอบกับความสุจริตในการกระทำของผู้นำเสนอข่าวสาร

มาตรา... การนำเสนอข่าวสารต้องไม่ใช่ข้อความหรือภาพหรืออันใดเป็นการละเมิดสิทธิของประชาชน หรือที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมโดยรวม

- (1) ข่าวสารหรือพาดหัวข่าวที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับเนื้อหาของข่าว
- (2) ข่าวสารที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำความผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่การเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

- (3) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสงบเรียบร้อยในหมู่ประชาชน

มาตรา... ในการที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้ถูกนำเสนอข่าวสาร หรือได้รับคำร้องจากผู้ถูกนำเสนอข่าวสารที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวม

คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการ โดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมอัยการหรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการวิชาชีพสื่อมวลชน ซึ่งมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์เป็นเจ้าหน้าที่วิชาชีพสื่อมวลชนเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ในการดำเนินคดีในศาลให้เจ้าหน้าที่วิชาชีพสื่อมวลชนมีอำนาจฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกนำเสนอข่าวสารที่ร้องขอด้วย

มาตรา...ผู้ใดนำเสนอข่าวสารโดยมีบุคคลปรากฏอยู่ในการเผยแพร่ของสื่อมวลชน ผู้นำเสนอข่าวจำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ถูกนำเสนอข่าว ก่อนที่จะทำการเผยแพร่ภาพข่าวนั้น

ความยินยอมตามวรรคหนึ่งนั้นต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยลงลายมือชื่อของผู้ถูกนำเสนอข่าว หรือผู้มีอำนาจจัดการแทน เป็นสำคัญ

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรานี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามปี หรือปรับตามที่ศาลเห็นสมควร

มาตรา...ผู้ใดนำเสนอภาพข่าวสารโดยมีภาพของผู้ตายในเนื้อหาข่าวสาร ผู้นำเสนอข่าวจำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากทายาท

ความยินยอมตามวรรคหนึ่งนั้นต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยลงลายมือชื่อของทายาทผู้ตายเป็นสำคัญ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรานี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับสามสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้ทั้งหมดในหนึ่งปีที่ผู้นำเสนอข่าวสังกัดอยู่ หรือเป็นตัวแทน

มาตรา...ผู้ใดนำเสนอข่าวสารที่มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล หากมิได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ถูกนำเสนอข่าว ต้องระวางโทษปรับตามที่ศาลเห็นสมควร